

Sygn. akt: I C 384/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Juliusz Ciejek
Protokolant:	st. sekr. sądowy Dorota Wodniak

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 r. w Olsztynie

sprawy z powództwa **J. J.**

przeciwko P. S.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 58 zł 20 gr (pięćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód J. J. wniósł pozew przeciwko P. S. i J. P. o zasądzenie na jego rzecz kwot po 800.000 złotych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwani zostali wyznaczeni pełnomocnikami z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w celu wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Powód poprosił pozwanych o spotkanie w areszcie, ale pozwani nie uczynili zadość jego żądaniu. Ponadto opinie nie zawierają oświadczeń i wniosków w trybie art. 118 k.p.c. Pozwani sporządzili opinię o braku podstaw do wniesienia skarg kasacyjnych, a działania pozwanych – w ocenie powoda – stanowi naruszenie zasad etyki wykonywania zawodu radcy prawnego (k. 3-3v.).

Zarządzeniem z dnia 19 lipca 2013r. zwrócono pozew co do pozwanego J. P. z uwagi na niepodanie adresu zamieszkania (k. 15-15v.).

Zażalenie powoda na powyższe zarządzenie zostało oddalone na mocy postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)z dnia 19 września 2013r. w sprawie I ACz 1130/13 (k. 28-29v.).

Na rozprawie w dniu 27 maja 2014r. pozwany P. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości (k. 79).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 października 2012r. powód J. J. wniósł do Sądu Rejonowego w Krośnie pozew przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w (...)i Z. W.o zapłatę solidarnie kwoty 79.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu i kosztami procesu według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2013r. w sprawie I C 361/12 Sąd Okręgowy w (...), do którego sprawa została przekazana według właściwości, odrzucił pozew w części dotyczącej pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Człuchowie. Sąd ten uznał, że zachodzi w sprawie powaga rzeczy osądzonej, bowiem na podstawie pozwu o tej samej treści toczyło się przed Sądem Okręgowym w Słupsku postępowanie o sygn. I C 121/09, które zakończyło się wydaniem prawomocnego wyroku z dnia 4 maja 2010r. w zakresie żądania zgłoszonego w stosunku do Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w (...). Postanowieniem z dnia 4 maja 2010r. roszczenie przeciwko Z. W. zostało wyłączone do odrębnego postępowania (sygn. akt I C 103/10). W powyższej sprawie powód cofnął pozew, na co pozwany wyraził zgodę, a postanowieniem z dnia 25 września 2012r. umorzono postępowanie. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Słupsku przyjął, że sprawa przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w (...), w oparciu o ten sam stan faktyczny i o to samo roszczenie, została rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w (...)z dnia 4 maja 2010r.

Od powyższego postanowienia o odrzuceniu pozwu powód wniósł zażalenie, wskazując w jego uzasadnieniu, że pozew w sprawie i C 361/12 nie jest tożsamy z pozwem złożonym w uprzednio zakończonej sprawie o sygn. I C 121/09.

Postanowieniem z dnia 28 marca 2013r. Sąd Apelacyjny w (...)w sprawie V ACz 182/13 oddalił zażalenie powoda. W uzasadnieniu swojego stanowiska podał, że nie ulega wątpliwości, iż sprawa tocząca się pod sygn. I C 361/12 jest tożsamą ze sprawą prowadzoną pod sygn. I C 121/09, w ramach której Sąd Apelacyjny w (...)oddalił apelację powoda wyrokiem z dnia 25 listopada 2010r. Zdaniem Sądu, w obu sprawach są tożsame strony, roszczenia oraz podstawy faktyczne i prawne żądania.

(bezsporne, vide: opinia o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, k. 71-74)

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2013r. Sąd Apelacyjny w (...)w sprawie V ACz 182/13 na skutek wniosku powoda zwolnił go od kosztów sądowych w całości i ustanowił dla niego pełnomocnika z urzędu w postępowaniu kasacyjnym od postanowienia z dnia 28 marca 2013r., którego wyznaczy Okręgowa Izba Radców Prawnych w G..

(dowód: postanowienie z dnia 25 kwietnia 2013r., k. 65)

W związku z powyższym pismem z dnia 13 maja 2013r. W. Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. wyznaczył pozwanego P. S., wykonującego zawód radcy prawnego, pełnomocnikiem powoda w postępowaniu kasacyjnym, zwracając się z prośbą o zbadanie akt sprawy, zawiadomienie strony o wyznaczeniu pełnomocnikiem i prowadzenie sprawy z dołożeniem należytej staranności, zgodnie z kodeksem etyki radcy prawnego.

(dowód: pismo z dnia 13 maja 2013r., k. 64)

Pismem z dnia 3 czerwca 2013r. powód zwrócił się do pozwanego z prośbą o spotkanie w Areszcie Śledczym w W. celem omówienia sprawy oraz o powstrzymanie się od działań do czasu tego spotkania. Jednocześnie poprosił pozwanego o przesłanie mu materiałów biurowych: papieru A4 (gładki i w kratkę), kopert dużego i małego formatu, kalki, kleju biurowego, 20 znaczków pocztowych, długopisów, taśmy przezroczystej, korektora w taśmie oraz kart telefonicznych.

(dowód: pismo z dnia 3 czerwca 2013r., k. 66-67)

Wobec wyznaczenia pełnomocnikiem z urzędu pozwany zapoznał się z aktami sprawy V ACz 182/13 oraz kwestionowanym przez powoda rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego w (...). Powołując się na liczne orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące tożsamości roszczeń, w dniu 5 czerwca 2013r. sporządził opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)z dnia 28 marca 2013r. w sprawie V ACz 182/13. W opinii tej podkreślił, że pozwy złożone w sprawach I C 121/09 i I C 361/12 są nie tylko tożsame w treści, ale w istocie jest to ten sam pozew, a mianowicie pozew złożony w sprawie o sygn. I C 361/12 jest kserokopią pozwu w sprawie o sygn. I C 121/09 (na pozwie w sprawie o sygn. I C 361/12 widoczna jest prezentata Sądu Okręgowego w (...)z wybitą datą „19 maja 2009r.” – datą wniesienia pozwu w sprawie o sygn. I C 121/09). W ocenie pozwanego, skarga kasacyjna nie zostałaby przyjęta do rozpoznania. Zgodnie z art. 398 [9] § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje zagadnienie prawne, zachodzi potrzeba wykładni przepisów,

zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a żadna z tych przesłanek nie zachodzi w realiach sprawy.

(dowód: opinia o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, k. 71-74)

W odpowiedzi na pismo powoda z dnia 3 czerwca 2013r. pozwany poinformował go, że na obecnym etapie sprawy osobiste spotkanie nie jest konieczne do jej analizy i zadecydowania o dalszym toku postępowania, przypominając, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy nie uwzględnia już żadnych nowych dowodów w sprawie i twierdzeń stron oraz nie uzupełnia ustaleń stanu faktycznego, badając jedynie to, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych, zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga jest oczywiście zasadna. Pozwany podkreślił, że w tej sytuacji zdecydował się sporządzić opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, a ewentualne osobiste spotkanie z powodem nie przyniosłoby oczekiwanych przez niego rezultatów, a skarga nie zostałaaby przyjęta do rozpoznania i nie zapadłoby w sprawie merytoryczne orzeczenie. Odnosząc się do prośby nadesłania materiałów biurowych, wskazał, że nie jest do tego zobowiązany ani do ponoszenia kosztów z tym związanych, a zaopatrzenie w materiały biurowe powinien zapewnić Areszt Śledczy w W..

(dowód: pismo z dnia 6 czerwca 2013r., k. 68-69)

Pismem z dnia 6 czerwca 2013r. pozwany zawiadomił Sąd Apelacyjny w (...)o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)z dnia 28 marca 2013r. w sprawie o sygn. V ACz 182/13 oddalającego zażalenie powoda na postanowienie o odrzuceniu pozwu w sprawie o sygn. I C 361/12 prowadzonej przez Sąd Okręgowy w (...).

(dowód: pismo z dnia 6 czerwca 2013r., k. 70)

Pismem z dnia 14 czerwca 2013r. powód wezwał pozwanego do zapłaty na jego rzecz kwoty 800.000 złotych w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania, podnosząc, że pozwany nie spotkał się z nim przed wydaniem opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, o co zabiegał.

(dowód: pismo z dnia 14 czerwca 2013r., k. 76)

Pismem z dnia 8 lipca 2013r. Okręgowa Izba Radców Prawnych w G. poinformowała powoda, że pozwany sporządził i przesłał do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, a Sąd Apelacyjny w Gdańsku nie miał zastrzeżeń do złożonej opinii, a zatem należało uznać, że pozwany sporządził opinię z zachowaniem należytej staranności. Jednocześnie podkreśliła, że w związku z treścią art. 118 § 6 k.p.c. nie ma podstaw do wyznaczenia innego radcy prawnego jako pełnomocnika z urzędu.

(dowód: pismo z dnia 8 lipca 2013r., k. 77)

W dniu 25 października 2013r. Sąd Apelacyjny w (...)przyznał pozwanemu ze Skarbu Państwa kwotę 2.700 złotych wraz z należnym podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej do postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)z dnia 28 marca 2013r. w sprawie V ACz 182/13.

(dowód: postanowienie z dnia 25 października 2013r., k. 78)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonych okoliczności faktycznych sprawy powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 207 § 1 k.p.c., w brzmieniu obowiązującym od dnia 3 maja 2012r. pozwany może przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę wnieść odpowiedź na pozew. Stosownie do treści § 2 wskazanego art. 207, przewodniczący może zarządzić wniesienie odpowiedzi na pozew w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż dwa tygodnie, pouczając jednocześnie stronę o treści § 6. Według zaś art. 207 § 6 k.p.c. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym

piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Jednocześnie, zgodnie z treścią art. 207 § 7 k.p.c., odpowiedź na pozew złożona z naruszeniem § 2 podlega zwrotowi.

Celem wprowadzenia do przepisów procedury cywilnej wskazanej regulacji było zdyscyplinowanie stron postępowania cywilnego i skłonienie ich do możliwie jak najszybszego przedstawiania twierdzeń o okolicznościach faktycznych oraz składania wniosków dowodowych – po to by umożliwić Sądowi szybkie i możliwe najbardziej prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy. Od powyższej reguły przewidziane są trzy wyjątki: 1. jeśli strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła twierdzeń lub dowodów w piśmie bez swojej winy, 2. jeśli uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy, 3. występują inne wyjątkowe okoliczności.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, należy zauważyć, że pozwany stawiał się na pierwsze posiedzenie wyznaczone na rozprawę i wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł przy tym, że nie mógł złożyć odpowiedzi na pozew w zakreślonym dwutygodniowym terminie z uwagi na chorobę trojga dzieci. W tych okolicznościach należało uznać, że po pierwsze, uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie wpłynęło w żaden sposób na tok postępowania i nie spowodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy (na pierwszym terminie rozprawy nie zaplanowano żadnych czynności procesowych, z którymi zgłoszone dowody mogłyby kolidować), a po drugie, przytoczone przez pozwanego okoliczności dotyczące niemożności złożenia odpowiedzi na pozew wskazują, że niezgłoszenie twierdzeń i dowodów w pierwszym piśmie procesowym nastąpiło bez jego winy, na skutek zdarzeń od niego niezależnych.

Przechodząc do merytorycznej oceny zgłoszonego powództwa, wypada podkreślić, iż powód, uzasadniając żądanie zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 800.000 złotych, podnosił, że mimo wniosku o osobiste spotkanie w areszcie śledczym pozwany nie uczynił zadość jego prośbie i sporządził opinię prawną o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, a zachowanie pozwanego stanowiło naruszenie zasady etyki wykonywania zawodu radcy prawnego. Tak zakreślona podstawa faktyczna żądania zapłaty wskazuje na dochodzenie roszczenia w oparciu o przepisy o nienależyтым wykonaniu zobowiązania.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia kwestii, czy pozwanemu można zarzucić niezachowanie należytej staranności w związku z wyznaczeniem go przez Sąd Apelacyjny w (...)pełnomocnikiem powoda z urzędu w postępowaniu kasacyjnym od postanowienia z dnia 28 marca 2013r. w sprawie o sygn. V ACz 182/13.

Zgodnie z art. 118 § 1 k.p.c. ustanowienie adwokata lub radcy prawnego przez sąd jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa procesowego. Do zastępstwa prawnego, którego źródłem może być umowa lub też, jak w przedmiotowej sprawie, postanowienie sądu o ustanowieniu pełnomocnika z urzędu, należy stosować przepisy kodeksu cywilnego o zleceniu. Celem działania pełnomocnika nie jest uzyskanie oczekiwanego przez stronę rezultatu, lecz działanie z zachowaniem należytej staranności.

Wobec braku szczególnych regulacji odpowiedzialności odnoszących się do kwalifikowanych pełnomocników w zakresie ich odpowiedzialności odszkodowawczej za nienależyte wykonanie zobowiązania wynikającego z łączącej go z mocodawcą umowy zlecenia obejmującej świadczenie pomocy prawnej polegającej na reprezentacji w postępowaniu sądowym, zastosowanie mają ogólne zasady odpowiedzialności odszkodowawczej za niewykonanie zobowiązań umownych przewidziane w art. 471 i n. k.c., w tym także w art. 472 k.c. w zw. z art. 355 § 2 k.c. wymagające od takiego pełnomocnika zachowywania należytej staranności uwzględniającej zawodowy charakter prowadzonej działalności. Umowa zlecenia jest umową starannego działania, a nie rezultatu. Samo dążenie do wykonania zlecenia stanowi realizację umowy. Przyjmujący zlecenie jest obowiązany do dołożenia należytej staranności przy realizacji umowy. Nie ponosi on jednak ujemnych konsekwencji, jeżeli nie osiągnie skutku określonego umową (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 maja 2013r., sygn. akt I ACa 213/13, LEX nr 1381557). Nienależyta realizacja obowiązków wynikających ze stosunku leżącego u podstaw udzielonego pełnomocnictwa,

polegająca na niedochowaniu należytej staranności wymaganej od profesjonalnego pełnomocnika, stanowi podstawę jego odpowiedzialności kontraktowej na podstawie art. 471 k.c.

Stosownie do art. 471 k.c. w razie nienależytego wykonania zobowiązania dłużnik jest zobowiązany do naprawienia wynikłej z niego szkody, chyba, że nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które odpowiedzialności nie ponosi. Powołany przepis wprowadza domniemanie odpowiedzialności zobowiązanego ex contractu, którego obalenie polega na niemożności przypisania mu winy umyślnej lub nieumyślnej. Odpowiedzialność dłużnika uzależniona jest od wystąpienia przesłanek odpowiedzialności, tj. szkody, nienależytego wykonania zobowiązania, na skutek okoliczności, za które dłużnik z mocy umowy lub ustawy ponosi odpowiedzialność, oraz związku przyczynowego między faktem nienależytego wykonania lub niewykonania zobowiązania a szkodą.

Kwestia należytego wykonania zobowiązania przez profesjonalnego pełnomocnika była przedmiotem rozważań orzecznictwa. W judykaturze ukształtował się pogląd, zgodnie z którym wzorzec należytej staranności zawodowej adwokata obejmuje jego profesjonalizm w sprawach, których prowadzenia się podejmuje. Staranność zawodowa adwokata może być uznana za niemieszczącą się w tym wzorcu tylko wtedy, gdy sporządzona przez niego opinia lub sposób postępowania w sprawie są oczywiście sprzeczne z przepisami mającymi zastosowanie albo z powszechnie aprobowanymi poglądami doktryny lub ustalonym orzecznictwem znanym przed podjęciem czynności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012r., sygn. akt I CKS 330/11, OSNIC 2012/9/109).

Zdaniem Sądu, pozwany obalił przewidziane w art. 471 k.c. domniemanie winy i wykazał, że działając jako pełnomocnik z urzędu, dochował należytej staranności. Pozwany wykazał się niezbędnymi kompetencjami zawodowymi oraz przejawiał się konieczną aktywnością procesową. Z przedstawionych na rozprawie w dniu 27 maja 2014r. dokumentów wynika, że pozwany zapoznał się z aktami sprawy Sądu Apelacyjnego w (...)o sygn. I ACz 182/13 oraz przeanalizował – pod kątem podstaw faktycznych i prawnych – pozwy złożone w sprawach toczących się przed Sądem Okręgowym w (...)o sygn. I C 121/09 i 361/12, dochodząc ostatecznie do wniosku, że pozwy są nie tylko tożsame, ale identyczne w treści. Jak pokreślił w sporządzonej opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, pozew w sprawie o sygn. I C 361/12 jest kserokopią pozwu w sprawie o sygn. I C 121/09, na której powód złożył własnoręczny podpis, a o identyczności obu pozwów świadczy fakt, że na pozwie w sprawie o sygn. I C 361/12 widoczna jest prezentata biura podawczego Sądu Okręgowego w (...)z wybitą datą „19 maja 2009r.”, tj. datą wniesienia pozwu w sprawie I C 121/09. Pozwany szczegółowo przedstawił stan faktyczny i prawny sprawy, a przytoczone przez niego argumenty nie miały wyłącznie ogólnego charakteru i zostały poparte z odwołaniem się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, którego przedmiotem była analiza kwestii tożsamości roszczeń w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Istotne jest przy tym, że zgodnie z art. 118 § 5 k.p.c. jeżeli adwokat lub radca prawny ustanowiony w związku z postępowaniem kasacyjnym lub postępowaniem ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi, jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić na piśmie o tym stronę oraz sąd, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia zawiadomienia go o wyznaczeniu. Do zawiadomienia adwokat lub radca prawny dołącza sporządzoną przez siebie opinię o braku podstaw do wniesienia skargi. Opinia nie jest załączana do akt sprawy i nie jest doręczana stronie przeciwnej. Z kolei art. 118 § 6 k.p.c. stanowi, że jeżeli opinia, o której mowa w § 5, nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności, sąd zawiadamia o tym właściwy organ samorządu zawodowego, do którego należy adwokat lub radca prawny. W takim przypadku właściwa okręgowa rada adwokacka lub rada okręgowej izby radców prawnych wyznaczy innego adwokata lub radcę prawnego. Przepis art. 117³ § 2 stosuje się odpowiednio.

Powołany wyżej art. 118 § 5 k.p.c. usankcjonował dotychczasowe stanowisko judykatury, zgodnie z którym adwokat (radca prawny) ustanowiony z urzędu ma prawo odmówić sporządzenia skargi kasacyjnej, jeżeli byłaby ona niedopuszczalna lub oczywiście bezzasadna (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2000r., sygn. akt III CZP 14/00, OSNC 2001, nr 2, poz. 1). Z uwagi na doniosłe konsekwencje związane z odmową sporządzenia skargi kasacyjna opinia pełnomocnika uzasadniająca takie stanowisko podlega kontroli sądu. W wypadku, gdy sąd stwierdzi, że opinia została sporządzona bez zachowania zasad należytej staranności, zawiadamia

o tym właściwy organ samorządu zawodowego, do którego profesjonalny pełnomocnik należy. Organ samorządu zawodowego jest obowiązany w takim przypadku wyznaczyć innego adwokata lub radcę prawnego.

Przedłożone do akt sprawy dokumenty jednoznacznie wskazują, że Sąd Apelacyjny w (...), do którego sporządzona przez pozwanego opinia o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej została skierowana, poddał ją kontroli i nie mając do niej żadnych merytorycznych uwag i zastrzeżeń, kwestionujących zasadność przyjętego w niej stanowiska, przyznał pozwanemu z tego tytułu stosowne wynagrodzenie. W tych okolicznościach nie sposób przyjąć, aby pozwany nie zachował należytej staranności, jakiej się od niego wymaga jako od profesjonalnego pełnomocnika.

Nie można zgodzić się z poglądem powoda, że pozwany dopuścił się nienależytego wykonania zobowiązania, odmawiając osobistego z nim spotkania w areszcie śledczym. Pozwany po zapoznaniu się z powierzoną mu sprawą i dokonaniu prawnej jej oceny natychmiast zawiadomił powoda na piśmie o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, informując go przyczynach takiej decyzji oraz o podstawach prawnych rozpoznawania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej. Trudno wymagać, aby pozwany – w celu zakomunikowania powodowi o wynikach swojej oceny – był bezwzględnie obowiązany do osobistego kontaktu z powodem, zwłaszcza że rozmowa z nim nie wpłynęłaby na zmianę zajętego w sprawie stanowiska.

Na marginesie powyższych uwag należy tylko wskazać, że powód nie wykazał wysokości powstałej w jego majątku na skutek zachowania pozwanego szkody, choć na nim zgodnie z ogólną regułą przewidzianą w art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Wskazana w pozwie kwota 800.000 złotych budzi poważne wątpliwości, w szczególności jeśli zważy się na fakt, że pozew został odrzucony w zakresie roszczenia skierowanego przeciwko Skarbowi Państwa o zapłatę kwoty 79.000 złotych.

Ocena postępowania pozwanego w porównaniu z ustalonym wzorcem staranności zawodowej prowadzi do wniosku o dochoowaniu przez niego należytej staranności w rozumieniu art. 355 § 2 k.c. W tej sytuacji brak jest podstaw do przypisania pozwanemu odpowiedzialności przewidzianej na podstawie art. 471 k.c., co skutkowało oddaleniem powództwa w całości (vide: pkt I sentencji wyroku).

Z uwagi na to, że wszystkie istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu okoliczności faktyczne zostały wyjaśnione, Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony. Zgodnie z art. 299 k.p.c. jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. Z powyższego przepisu wynika, że dowód z przesłuchania stron ma charakter fakultatywny i jednocześnie subsydiarny. Przepis ten określa relację dowodu z przesłuchania stron do całokształtu materiału dowodowego zebranego w danej sprawie, traktując wypowiedź dowodową strony jedynie jako ewentualne – w zależności od okoliczności – uzupełnienie materiału dowodowego. W ocenie Sądu, okoliczności faktyczne podane w uzasadnieniu pozwu oraz zajęte w niniejszej sprawie stanowisko strony pozwanej potwierdzone przedłożonymi na rozprawie w dniu 27 maja 2014r. dokumentami, pozwoliły dokonać oceny prawnej zgłoszonego w pozwie roszczenia o zapłatę.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Powód jako przegrywający proces jest obowiązany zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu, do których zaliczono jedynie koszt dojazdu środkiem komunikacji publicznej (bilet na trasie G.-O. kosztuje 29,10 złotych w jedną stronę) w łącznej wysokości 58,20 złotych.